

[Schovelin.]

paa, sker, nemlig at den anden kontraherende Magts Udspecialisering af Toldtariffen i Virkeligheden udmarver Mestbegunstigelsesprincippet, saaledes at det, som er dettes egentlige Tanke, ikke har kunnet komme os til Nytte. Derfor, naar den højtærede Minister hævder, at Mestbegunstigelsen er det bedste Værn mod ulige Vilkaar, vil jeg svare, at den netop faktisk, praktisk, historisk Gang paa Gang har vist sig ikke at være et saadant Værn. Man maa have den med for alle Tilfældes Skyld, bl. a. ogsaa, som den højtærede Minister rigtigt bemærker, for paa Basis deraf at kunne nedlægge Indsigelse mod, hvad han kaldte uredelige Fortolkninger fra den anden Magts Side.

Men naar den højtærede Minister selv omtalte, at der er internationale Bestræbelser i Gang, hvad vi ogsaa har peget paa, for at fastslaa en almengyldig Fortolkning af Mestbegunstigelsens virkelige Betydning, dens Gyldighed rettere sagt, ja, saa viser jo selve den Omstændighed, at man nu først egentlig begynder paa dette Arbejde, at der er lang Vej frem. Vi ved jo udmærket godt, hvor uendelig lang Vej der er frem til Tipperary, naar man i Genf og andre Steder begynder paa at tale internationalt om Sagen, hvor lidet man ved aktuelle Traktatafslutninger kan bygge derpaa. Altsaa, selve den Omstændighed, at der rejser sig saadanne internationale Bestræbelser, viser paa den allertydeligste og klareste Maade — og det er anerkendt over hele Verden —, at Mestbegunstigelsen *alene* kun er et saare spinkelt Værn, ingenlunde kan siges, saaledes som den højtærede Minister udtrykte sig, at være det bedste Værn mod ulige Vilkaar. Nej, kun den Tariftraktat, der er bygget paa, at man har taget det hele nøje for sig, Sats for Sats for begges Vedkommende, og hvor man saa desuden til allersidst tager sin Mestbegunstigelse, kan paa den rette udtømmende Vis blive til det, som en saadan Traktat virkelig skal være. En blot og bar Mestbegunstigelsesret kan efter vor Mening aldrig nogen Sinde blive det.

Det kan være meget godt, at den højtærede Minister forsikrer os om, at hvis man staar overfor saadanne Specialiseringer, vil man gøre Indsigelse. Det tror jeg særdeles gerne, det har vi ogsaa haft Eksempel paa, at man har gjort fra Danmarks Side i ganske enkelte Tilfælde med nogen Virkning. Men lad os dog aldrig glemme, at vi er en lille Nation, der staar overfor de store, og at man i Almindelighed, naar man indfører saadanne Specialiseringer i Tariffen med det

bestemte Maal at beskytte visse indenlandske Interesser mod fremmede Eksportinteresser, vil være meget lidet tilbøjelig til at bryde sig om slige udenrigspolitiske Henslinger fra vedkommende Magts Side. Det, som er Alfa og Omega i denne Sag, er jo, at et Land, der som vort i saa høj Grad er henvist til Import, fordi vi mangler saa mange Raa- og Hjelpestoffer, i samme Grad maa være henvist til Eksport, hvorfor et System, der ifølge dette Systems særlige Karakter ikke er i Stand til paa udtømmende og effektiv Maade at støtte vor Eksport, er et System, som vi tidligere eller senere maa forlade.

Andet og mere har vi ikke sagt. At vi netop har gjort det ved denne Lejlighed, har givet den højtærede Minister Anledning til at sige: Ja, men disse to Traktater er jo dog, synes jeg, fra alle mulige Standpunkter set egentlig meget dejlige. Ja, som Følge deraf har vi jo heller ikke villet stemme imod dem, vi vil overhovedet ikke lægge dem nogen Hindring i Vejen. Men vi har — saaledes staar der i Betænkningen, og det vil jeg gentage her — benyttet denne Lejlighed til at sige — og en Gang maatte det fra vor Side siges —, at nu vil vi ikke længer være med dertil.

Lad mig saa med Hensyn til Traktatkommissionen sige, at det er mig naturligvis fuldt velbekendt, at ogsaa dette Spørgsmaal i Øjeblikket drøftes der. Men der er ingen Tillid fra vor Side til Resultatet deraf. Og i Virkeligheden er dette ikke et Spørgsmaal, som man kan sidde og drøfte akademisk i en eller anden Kommission, for her rører vi ved selve Nerven i hele Danmarks Økonomi: at vore Eksportinteresser, i første Række Landbrugets Eksportinteresser, gennem vort Traktatsystem virkelig betrygges. Ingen kan nogen Sinde overbevise Folk, der kender disse Forhold og ved historisk, hvorledes alt dette gaar til, om, at en blot og bar Mestbegunstigelsestraktat paa langt nær skulde kunne danne det betryggende Værn for vor Eksport, den Varetagelse af vor Eksports Interesser, som vil kunne opnaas ved det Systemskifte, man fra vor Side haaber paa, og som vi nu for vort Vedkommende peger paa.

I øvrigt vil jeg sige, at Gang paa Gang har det jo været saaledes, at man i det udenrigspolitiske Nævn har faaet Materialet i god Tid, og dér har man taget Drøftelsen op, hvilket jeg vil formene ogsaa vil være det rigtige i Fremtiden, og saa vil jo meget af den Drøftelse, som nu er kommet frem her, komme til at falde indenfor dette Nævns Rammer. Det ser jeg med stor Glæde, for